

Chị Huyền

Truyện ngắn của Nguyễn Ngọc Hoa

Chiều thứ Sáu cuối tháng Tư, ở trường ra tôi đi thẳng đến văn phòng Công ty Martinet, tháp tùng o Tín đi dự tiếp tân, và gần nửa đêm mới về nhà. Như thường lệ, em Định còn thức, phụ tôi dắt xe gắn máy vào nhà, và khệ nệ ôm chiếc cặp da vào bàn học cho tôi. Không để ý đến nụ cười chúm chím của em, tôi giục,

“Mày không lo đi ngủ để mai đi học sớm, đứng kè rề đó làm gì?”

“Em nói anh nghe, nhưng anh đừng nói lại với mẹ kẻo mẹ la em là con thèo lẻo *nghen*.”

“Ừ, mày nói đi.”

“Hồi chiều, chị Huyền Hoa đến thăm anh; *chỉ* dễ thương và đẹp *đẽ sỡ*. Mẹ mời ăn cơm tối, hỏi han đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, và trách anh giấu giếm không đưa về nhà giới thiệu.”

“Anh không quen ai tên là Huyền Hoa.”

“Sao kỳ quá vậy? Em nghe nói *chỉ* dạy học ở Vũng Tàu, gia đình ở ngoài Huế có tiếng lắm, mẹ cũng nói mà,” em còn ngạc nhiên hơn tôi.

Tôi giật mình nhận ra thiếu nữ ấy là “chị Huyền” – cái tên ngày trước bạn tôi gọi nàng – đã lâu không gặp. Tôi bối rối cười gượng,

“Lâu nay đêm ngày mãi miết làm việc và thành lẫn thẩn, anh không nhớ cả cô bạn thân. Còn gì nữa không?”

“Mẹ nói, ‘Tuởng thằng *nớ* nhất định ở vậy suốt đời; không dè *hắn* có con bạn đẹp đẽ, học thức, và thương yêu *hắn* như *rứa* mà dẫu như mèo dẫu cú. *Hắn* ừ một tiếng là ngày mai *tau* tức tốc mua vé máy bay ra Huế xin cưới liền.’ Anh thấy sao?”

“Mẹ lúc nào mà chẳng vậy. Thôi mày đi ngủ đi.”

“Chị Bình để ý nói chị Huyền Hoa lớn tuổi hơn anh thì mẹ gạt đi, ‘*Tau* hỏi kỹ rồi, con *nớ* tuổi Thân cùng tuổi với *thằng qua* anh lớn (mất rồi) của tụi *bây*. Thằng *Ba Hoa* tuổi Tý thua bốn tuổi nhưng nhằm tam hợp Thân - Tý - Thìn tạo thành thủy cuộc, tốt *vô số*.’ Em thấy anh chị xứng đôi *thấy mờ*! À, trước khi về, *chỉ* có viết giấy để lại cho anh đó.”

Đợi em Định đi lên lầu, tôi mở thư Huyền ra đọc, nét chữ đẹp mà rần rỏi quen thuộc,

Anh, H. đến thăm anh, được giữ lại dùng cơm, và hầu chuyện với hai bác. Anh thiệt may mắn, bác gái là cả một vùng trời yêu thương, và đêm nay H. sẽ nghĩ đến anh với niềm ước mơ không thành tựu.

H. mong được gặp anh. Bây giờ chiều mai, H. chờ anh ở chỗ mình đi ăn với nhau lần đầu. H. nhớ anh quá chừng.

Ngày đó tôi vừa lên đệ tứ niên, tức là năm cuối cùng ở trường kỹ sư. Hơn một năm trước, tôi cãi lời cha, bỏ nhà ra đi *bụi đời*, và vào Đại học xá Minh Mạng ở lậu. Tôi chơi với thằng Chí người Huế mới tốt nghiệp kỹ sư công chánh, lớn hơn tôi sáu, bảy tuổi, và ở nhà người anh trong cư xá Đô thành. Mẹ và chị dâu nó hùn vốn làm chủ một công ty chuyên chở hàng hải và liên lạc

thường xuyên với nhau nên tôi hay đến nhà nó để dò la tin tức của mẹ và các em. Một hôm, nó vỗ vai tôi và hỏi một cách sống sượng,

“Mày muốn . . . chơi không?”

“Ai mà không muốn! Nhưng làm sao ‘chơi’?” tôi nhìn nó với cặp mắt nghi ngờ.

“Bảo đảm *ghế* đẹp khỏi chê, *an toàn trên xa lộ* (nói theo kiểu quảng cáo xe gắn máy Suzuki trong *ra-đi-ô*), và nhất là không tiền bạc chi hết.”

“Mày kiếm đâu ra cái *tuy-dô* (tuyeau) ngon lành *quá cỡ thợ mộc* vậy?”

“Muốn thì chiều mai đến đây. Nhưng nói trước, phải kiếm thêm vài thùng nữa, chứ một mình mày không kham nổi đâu.”

Tôi bán tín bán nghi, nhưng hôm sau cũng rủ thằng Hữu đi theo đến nhà thằng Chí. Hiện ra trước mặt tôi một tiểu thư đài các duyên dáng và dịu dàng, lúc khác dù nằm mơ tôi cũng không thể nghĩ rằng nàng sẽ dễ dãi trao thân cho một thanh niên chưa quen biết như tôi. Tim đập mạnh và đôi tai nóng bừng, tôi lúng búng nghe thằng Chí giới thiệu,

“Đây là Huyền dạy Quốc văn ở Vũng Tàu, còn đây là *Ba Hoa* anh nói với Huyền, và Hữu bạn nó. Các bạn đi chơi vui nhé.”

Ba chúng tôi ra quán Thanh Bạch trên đại lộ Lê Lợi và chọn ngồi ở chiếc bàn bên trong, khuất tầm nhìn của khách bộ hành đi ngoài đường phố. Nhờ tài pha trò khéo léo của thằng Hữu, chẳng bao lâu chúng tôi cười đùa vui vẻ và thân mật với nhau. Tôi chưa tin hẳn lời thằng Chí cho đến giữa bữa ăn, đưa tay nắm bàn tay ấm áp và mềm mại của Huyền, nàng để yên một hồi rồi đáp lại, vuốt ve lưng bàn tay tôi. Rồi tiệp ăn, tôi và Huyền khăng khít đi bên nhau như đôi tình nhân.

Chúng tôi về căn nhà trong xóm Bàn Cờ của cậu Há em chú bác của mẹ. Cậu giao chìa khóa nhà và năn nỉ tôi về đó ở, nhưng tôi thích ở Đại học xá với bạn hơn nên chỉ thỉnh thoảng ghé lại kiểm soát nhà cửa và trông coi quét dọn. Tôi và Huyền nắm tay nhau lên phòng ngủ, yêu nhau, và đạt đến tuyệt đỉnh, hạnh phúc tràn đầy. Hai đứa mệt nhoài, nhưng không tới mười phút sau, nàng phục hồi sức lực và sang phòng bên cạnh với thằng Hữu. Luân phiên như thế hai lần nữa, nàng trở về nằm ngủ với tôi đến sáng.

Hôm sau, chúng tôi dậy trễ, và thằng Hữu đã về nhà từ sớm. Tôi định đưa Huyền đi ăn trưa trước khi chở nàng ra bến xe đi về Vũng Tàu, nhưng sắc đẹp tuyệt vời của nàng khiến tôi thèm muốn và kéo nàng xuống giường. Nàng vòng hai tay mơn trớn cái đuôi chuột (chót tóc) sau gáy tôi,

“Sợ anh mệt, chứ Huyền bao nhiêu cũng được hết.”

“Chết no hơn sống thèm! *Thà một phút huy hoàng rồi chợt tối*, Huyền biết không?”

“Thì Huyền ăn trưa bằng những nụ hôn của anh vậy,” nghĩa là nàng sẽ bỏ ăn trưa để kịp giờ lên xe đò.

Mối liên hệ giữa tôi và Huyền cứ thế mà tăng trưởng. Nàng ly dị chồng, phòng không chiếc bóng với hai cô con gái sinh đôi. Cuối tuần nàng về Sài Gòn thăm tôi, và trong tuần thì cách một ngày nàng viết thư gửi qua đường bưu điện cho đỡ nhớ nhung. Chúng tôi đi chơi và đi ăn cùng với vài người bạn của tôi và tối về ngủ ở căn nhà Bàn Cờ. Lần nào cũng vậy, tôi phải là người

yêu nàng trước tiên; sau đó nàng sang phòng bên cạnh vầy cuộc với bạn tôi. Khi bọn con trai kiệt cùng sức lực, nàng trở lại ôm tôi ngủ yên như trẻ thơ.

Số bạn tình nguyện trợ lực càng ngày càng ít dần. Ban đầu đứa nào cũng hí hửng nhận lời, và sau vài lần thử lửa, anh em bỡ ngỡ thấy rõ, sáng tấm bồ *soda* hột gà cũng không ăn thua gì. Sau đó, mỗi khi tôi mời hội ngộ với “chị Huyền,” các chàng đều xanh mặt, vôi vàng cáo bệnh hay lấy cớ bận học thi để thoái thác, và tắt tả linh đi mất. Tôi thật khổ tâm; thể xác hao mòn và tăng viện hiểm hoi mà mỗi ngày Huyền một đẹp hơn và tình cảm tôi dành cho nàng càng sâu đậm hơn. *Tiến thoái lưỡng nan, bỏ thì thương vương thì tội.*

Một hôm lang thang ra nhà sách Khai Trí trên đại lộ Lê Lợi, tôi chú ý đến bộ sách *Tình Dục* bốn cuốn do nhà văn Thế Uyên (1935 – 2013) dịch từ bộ *Sexualités* (Tình Dục) bằng tiếng Pháp, hầu như trang nào cũng có vài chỗ bị “Kiểm duyệt đục bỏ” (nha Kiểm duyệt bắt phải xóa đi), có khi nguyên trang bị bôi đen. Nhờ vậy, tôi nhớ ra và lục lại nguyên tác đã đọc mấy năm trước, tham khảo đoạn nói về *nymphomanie* (chứng cuồng dâm ở đàn bà) – bệnh nhân gọi là *nymphomane*, và tìm ra giải pháp cho hoàn cảnh của Huyền.

Tôi tìm thăm chú Tài em họ cha làm bác sĩ và giữ chức Quản đốc khu Thần kinh bệnh viện Chợ Rẫy mới được Hoa kỳ tân trang. Tôi giữ mấy tấm danh thiếp của cha và có thể ký tên cha mà chính cha cũng không thể phân biệt thực hay giả. Tôi kính cẩn trình tấm danh thiếp và bảo cha sai tới. Chú đưa tôi ăn trưa “để hỏi thăm sức khỏe của anh chị” rồi mới hỏi tôi cần gì. Tôi trình bày tình trạng của “cô chị họ”; chú giải thích,

“Ham muốn tình dục quá độ thực sự không hẳn là một chứng bệnh mà là triệu chứng nghiêm trọng của một bệnh tâm thần. Hầu hết các *nymphomane* điều trị ở Chợ Rẫy lúc còn bé đã bị cha, chú, hay anh lạm dụng tình dục, hăm dọa, và áp chế khiến cô bé nén giữ trong tiềm thức rồi lớn lên sinh bệnh mà không hay.”

“Có cách nào để chữa khỏi không chú?”

“Điều trị có thể phức tạp và tế nhị, nhưng không quá khó khăn. Bác sĩ tâm thần sẽ giúp bệnh nhân đào sâu ký ức để tìm ra căn nguyên, trường hợp, và thủ phạm lạm dụng và nhận diện các vấn đề tâm lý đang gặp phải. Nếu cần, kê toa cho thuốc để giúp cân bằng *hormone* trong cơ thể. Cháu đưa cô ấy đến bệnh viện, và chú sẽ cắt đặt bác sĩ Tân phụ trách *ca* này. Anh ta tốt nghiệp ở Hoa kỳ và là chuyên gia tâm thần có thẩm quyền nhất Sài gòn.”

“Dạ, cha dặn cần giữ kín tên họ của người đó. Hay là chú viết thư giới thiệu ‘bệnh nhân mang thư này’ cho bác sĩ Tân giùm cháu?”

Không đợi đến cuối tuần, tôi đi xe đò xuống Vũng Tàu, đến trường trung học, và ngồi trong phòng giáo sư đợi Huyền dạy ra. Nàng hơi ngạc nhiên nhưng mừng rỡ và âu yếm nắm tay tôi băng ngang qua sân trường đi về nhà. Tối hôm đó, tôi ở lại với nàng và chơi đùa với hai cô bé sinh đôi lên bốn và giống mẹ như đúc. Tôi đưa bức thư giới thiệu và lập lại những điều chú Tài chỉ bảo. Chia tay với tôi ở bến xe đò, nàng lấy khăn *mù-soa* thấm nước mắt.

* * *

Tôi đến nhà hàng Thanh Bạch theo giờ hẹn, Huyền đã đến trước và ngồi đợi ở chiếc bàn ngày xưa, và chúng tôi chuyện trò tự nhiên như chưa hề xa nhau. Cuối bữa ăn, đôi mắt ươn ướt, nàng nắm chặt tay tôi,

“Sau ngày anh xuống thăm, Huyền khóc nguyên một tuần rồi quyết định xa anh và theo đuổi con đường tâm lý trị liệu anh đã lo liệu cho Huyền. Nhờ bác sĩ Tân tận tâm chữa trị, Huyền chế ngự được những vấn đề tâm lý gây ra chứng *nymphomanie*, bằng lòng với cuộc sống ẩn dật của một cô giáo tình lẻ, và chăm lo nuôi dạy con. Nhưng thời gian không giúp Huyền bớt buồn hay bớt thương nhớ anh.”

“Mừng Huyền điều trị thành công,” tôi ghen ngào.

“Đầu năm trước, Huyền tắm biển ở Bãi Trước với con thì bất ngờ gặp lại bác sĩ Tân đang đưa hai đứa con trai tám và mười tuổi từ Sài Gòn ra nghỉ mát. Vợ Tân người Huế đã bỏ mình trong chuyến về thăm quê dưới Trườn nhằm lúc Việt Cộng tấn công lấn đất giành dân. Lòng Huyền nguội lạnh, nhưng Tân bền bỉ theo đuổi, hàng tuần ghé lại thăm viếng, và tặng quà hậu hỉ cho ba mẹ con. Sau cùng, nghĩ đến tương lai của con, Huyền nhận lời cầu hôn của Tân. Trước khi lấy Tân, Huyền phải gặp anh để nói một lời cảm tạ.”

Huyền mở ví lấy thiệp báo hỉ đưa cho tôi, nàng vui hẳn ra,

“Để tìm anh, Huyền nhờ Tân đưa đến gặp chú Tài. Chú cười quá trời, nói anh là kẻ nói láo dở *nhất hạng*. Chú đã biết anh đi *bụi đời* vì mẹ nhấn với họ hàng, ai gặp cũng phải giúp đỡ anh rồi mẹ trả lại, nên không khỏi cười thầm khi anh giả danh cha.”

“A, cô dâu là nàng Huyền Hoa nào đây?” tôi chỉ tay vào tấm thiệp.

“Từ ngày còn nhỏ, Huyền ghét cay ghét đắng cái tên cha đặt, ông là một thủ phạm khiến cuộc đời con nhỏ nát tan. Rồi Huyền nghĩ, nếu không được sống bên anh, tại sao không mang tên anh trong quãng đời còn lại để hai đứa vĩnh viễn là một? Do đó ‘cô chị họ’ của anh chính thức đổi tên thành ‘Huyền Hoa’; *Ba Hoa* vui lên thì Huyền Hoa mới không buồn – anh nhớ!”

Tôi hãnh diện với chính mình vì đã đổi thay cuộc đời của Huyền, nhưng trong lòng vẫn ganh tị với bác sĩ Tân tốt số. Sống hạnh phúc bên Huyền Hoa vẫn là niềm ước mơ không thành tựu của tôi.

Nguyễn Ngọc Hoa

Ngày 14 tháng Hai, 2018